"עובדא ופרכם עד תלת פרכוסי אמר מר

בריה דרב אשי *מידי דתוה אונב הלמאה

דמפרכסת מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא

אמר "לומר שממעם בחלק בכורה ואמר מר

בריה דרב יוסף משמיה דרבא בן שנולד

אחר מיתת האב אינו ממעם בחלק בכורה

בפומבדיתא מתנו הכי אמר מר בריה דרב

יוסף משמיה דרבא 'בכור שנולד לאחר מיתת

בעינן והא ליכא והלכתא ככל הני לישני

דמר בריה דרב יוסף משמיה דרבא: וההורגו

והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחתן

שלם: למאי הלכתא אמר רב פפא "לענין

אבלות כמאן דלא כרשב"ג *דאמר "כל

ששהה שלשים יום כארם אינו נפל הא לא

שהה ספק הוי הכא במאי עסקינן 'דקים ליה

שכלו לו חרשיו: כותני 'בת *שלש שנים

ויום אחד מתקדשת בביאה "ואם בא עליה

יבם קנאה *פוחייבין עליה משום אשת איש

ומשמאה את בועלה לשמא משכב תחתון

כעליון נשאת לכהן תאכל בתרומה בא עליה

אחר מוהפסולין פסלה מן הכהונה "בא עליה

אחד מכל העריות האמורות בתורה מומתין

*עליה והיא פפורה *פחות מכן כנותן אצבע

בעין: גבו׳ ת"ר בת ג' שנים מתקדשת בביאה

דברי רבי מאיר וחכ"א בת ג' שנים ויום אחד

מא' בינייהו אמרי דבי רבי ינאי ערב ראש

השנה איכא בינייהו ור' יוחנן אמר * ל' יום

בשנה חשובין שנה איכא בינייהו מיתיבי

בת ג' שנים ואפי בת שתי שנים ויום אחד

מתקדשת בביאה דברי רבי מאיר וחכמים

אומרים בת שלשה שנים ויום אחד

בשלםא

עיו כשפט ור מצונה סה א ב מייי פינ מסלי מהלות כלים כמג אבר ילא ראשו אין דוחין נפש מפני נפש ומיהו אפשר דדוקא היכא

דאמו היה לא מיחייב ההורגו עד שילא ראשו שתליי קלת בחיות אמו אבל היכא דמתה חייב משום דכמונח בקופסא דמי וא"ם אם תמלי משין לו סושים תוימ סיי כוש"ע שם ספי' ג : ד ה ו מיי' פים מסל' אכל סליו וסלי סליית מושיע חסים

עת י מיי' פ"ג מסל' מטמחי משכב ומושב כלכה ג: עד כ מיי' פ'י מרומות כל"ג :

עדה ל מיי' פי'ח מסלי היסורי כיחם כלצ ופי'ם שם פושים חסיפ סי'ו ספי' טוכי'וכעי'י:

עו מ מח' פיח מהלי

תוספי הרא"ש

מים וילדו לו בעינן . לם"ד הסוכה לעובר לא קנה לא איצפריך וילדו לו כרפרשי' לעיל וה"נ אסרינן בפרק מי שמת : איש כי יכה כל נפש אדם . אפי' כל דהו האי קרא כתיב באמור אל הכחנים נתיםה דבריש אלו חן הנחנקין דריש ליה נפש לפי עדים: הא לא זכא דחשיב בן קייםא לרבנן ספי מלרשב'נ. משמע איפכא דבן שמונה אמרי רבנו דאפי' שהה דבר ז' הוא ואישתהייי דהכי מיתניא פלונתייתי וולרות דייק תלמודא מדקתני במילתי' דרשב'ג כל ששהה ל' יום באדם איני נפל דאי לא פליני כל ששהה ל' יום באדם רשמעינתי לרבגן דמקילי

וקאמר רשב"נ דוקא אם

שהה ל' יום באדם אינו

וע"ם דכפ' ר"א דמילד

אמאי מחללין עליו את השבת שמביאין סכין דרך ר"ה לקרוע האם כדמוכח ספג פשין מדים טושים סכין דרך ר"ה נקרוע החם כדמוכת ייזיד סי שעד סעי' ח : בפ' קמח דערכין (דף ז:) וי"ל דמכל ע זמיי פיצ מכליתשם מהום משום פחוח נפש מחלליו מלינו מקום משום פקוח נפש מחללין עליו את השבת אף ע"ג דמותר להרגו דהא גוסם בידי אדם ההורגו פכוור מי קשו שמש לסיע כדחמר פרק הנשרפין (סנסדרין עה.) דרוב גוססים למיתה ומחללין את עב ש מייי פצ מסלי השבה עליו כדאמר פרק בתרא דיומא (ד' פר:) דאין מהלכין בפקוח נפש אחר הרוב: כואר משמא וילדו לו בשיכן. למ"ד המוכה לשובר לא קנה לא פ"ו מהל' אילטריך למדרש מוילדו כדאמר בפ' מי שמת (ב"ב דף קמב:): איש כי יכה כל נפש אפיני כל דהו. האי קרא כתיב באמור אל הכהנים ותימה דברים הנחנקין (סנהדרין דף פד:),דרים מקרא אחרינא דכתיב באלה מסעי כל (פי' מוס' סנהדרין פר; מקר'ם חסרינח ובדיב בחנה מספי ככ דים סיג) מכה נפש" : דא לא שהה ספקא הוי. משמע הכא דלרבנן הוי טפי בר קיימא מלרשב"ג דאפילו בן יום א' הוי לדידהו בן קיימא וכן בפ' התולן [דשנת פסיז] (יבמות דף לו:)ואילו בתוספתה "מתניא פלוגתייהו על בן ח' דלרבנן אפילו שהה שלשים יום הוי נפל ואתא רשב"ג למימר דאם שהה ל' יום הוי בר קיימה דחמר בן ז' הוה וחישתהויי אשתהי וכן בפרק הערל (יבמות דף פ:) וים לומר דבתרתי פליגי ודייק מדלא קאמר רשב"ג אם שהה ל' יום היט נפל כיון דקאי ארבנן דאמרי בבר ח' דהוי נפל ומדנקט כל ששחה משמע דבכל ולדות בעי רשב"ג יום ל' ואם כן שמעינהו לרבנן דלאו בל'

מלוי אלא בחדשי סהריון: דכרם ליה דכלו לו חדשיו . הא לא קים ליה ספקא הוי ובנפל מן הגג או אכלו ארי איירי

דבפיהק ומת אפילו לרבטן הוי נפל כדחמר פרק רבי אליעזר חם לח הביא (שבת קלו.) ואם תאמר אם כן מאי סעמא דרשב"ג כיון דליכא

רישותה אמאי איט מתחבל עליו דניזיל אחר רוב ולדות דהוו בני קיימא ובפ' רבי אליעזר אם לא הביא (שם) דאסר ההוא עגלה דחשתחים ביומא דשבישאה משום דהתם פסיק הלכה כרשב"ג אמאי לא אוליטן בתר רובא וי"ל דנפלין הוי מישוט דשכיח ודבר ההווה הוא ולכך החמירו חכמים ולשנין אבלות הקילו וגדולה מואת מליט דאמר בפרק ים בכור (בכורות דף מת.) דיום ל' כשלפניו לענין אבלות אם"ג דק"ל בהחולן (ינמות נו:) דמת ביום ל' ועמדה ונתקדשה אם חשת כהן היא אינה חוללת דחשיב בר קיימא וא"ת דהכא אמר דבלא שהה ספקא הוא ואינו מתאבל שליו ובמסכת שמחות (פ"ד ה"ב) תכן ספק

אחיו ספק איט אחיו מתאבל עליו וי"ל דשאני התם כיון דבר קיימא הוא אי אין מתאבל עליו סברי עלמא דאין מתאבלין על אחין א"נ בספק בן כי' לראשון או בן ז' לאחרון דמה נפשך חד מינייהו חייב וגנאי הדבר לפטור שניהם: משרשים יום איכא בינייהו. הא דלא קאמר יום אחד בשנה חשוב שנה איכא בינייהו דלרבי מאיר בב' שנים ויום אחד סגי ולא הוי פליג אברייתא דבסמוך היינו משום דשנת ג' בשביל יום אחד לא הוה קרי ליה שלש שנים וא"ת ולימא דיום ראשון של שנה רבישית איכא בינייהו דלרבי מאיר במקלת היום סגי ולרבגן בשיון מעת לעת עד שעה שטלדה כדחמר פ"ב דובחים (דף כה:) דשעות פוסלות בקדשים וי"ל דקים ליה דרבנן לא בשו מעת לעת ועוד דאם כן אף לר' מאיר הוה ליה למחני ג' שנים חום אחד והוה ליה לפרושי דלא בעיק מעת לעת והא דחנן בפרק אלו נערום (כתופות דף כם.) הגיורת שנתגיירה פחותה מבת ג' שנים ויום אחד יש לה קנס לא אתיא כרבי מאיר מדמלריך יום אחד אחר שלש שנים ואם תאמר והיכי מוכח התם דרישא כרבי מאיר דקאמר פרק אני נערות נערה אין קטנה לא והתם ע"ב אסיפא דמתני' סמיך דקתני (א) כל מקום שיש מכר אין קנם דמנערות איכא למימר דלא אתי למעוטי קטטת אלא בוגרות דבפרק ארבע מיתות (סנהדרין דף סי:) תכן אין חייב הבא על נערה המאורסה עד שתהא נערה ודייק. התם דאתא לאפוקי קטנה דאי לאפוקי בוגרע אלא על נערה

בין מתם ולרות לכן ח' בין מתם ולרות לכן ח' להכי אמר כל ששתה שכולל כל הוולרות . תימה היאך ניתא ליה מבעי ליה אלמא נערה אפילו קטנה משמע אלא אסיפא סמיך כדפרישית והיכי דייק מסיפא דמתני דרישא נמי ר"מ כיון דמליעתא לא אתיא כוותיה ו"ל דנאו ממש ר"מ היא קאמר אנא דדייק דתנא דההוא פירקא סבר דקטנה אין לה קנם כדקתני בסיפא וא"כ נערות נקט רעג דליכא ריעותא מ'ם דרשב"ג ניול בתר רוב נשים דוולד מעליא ילדן

לאפוקי קסטת ורבא דפריך בפ"ק דכתובות (דף יה.) הגיורת יש לה קנס יהבינן לה קנס דאזלה ואכלה בהיותה נכרית אלמא סבר דמתני" סבר דקטנה יש לה קנס הייט משום דסבר כיון דהך בבא דגיורם לא אתיא כר' מאיר במאד דנקט שלש שנים ויום אחד אם כן גם לענין דקטנה יש לה קנס אתיא כרבנן (ג) וה"ה דפריך בפ' ד' וה' (ג"ק לה:) ממתני' דאלו נערות (דף כם.) דקתני כותית יש לה קנס לרבי מאיר אע"ג דהסיא דגיורת לא אתיא כר"מ מ"מ כיון דסתם מתני' ר"מ היא מאי דמלינן לאוקומי כוותיה מוקמינן :

בקבר . כי מת הוא קודם לה : ופרכם . עובר שבמעי אמו אחר מיחתה חלתה פרכוסי הלמה היה מייחה ברישה : לומר שממעע כו' . מתניתין דקתני טחל ומנחיל לומר שממשם בחלק בטרה כגון לומר דמותר להורגו בבטן אפי' מתה אמו ולא הוי כמונח בקופסא אם היה בן יום אחד כשמת אביו והיה לו את בטר ואת פשוט ומת תורה אור הוא אחר אביו נוחל הוא מאביו את בקבר להגחיל לאחיו מן האב איני והא הוה

חלק רביעי שבנכסיו ומנחילו לשני אחיו וחולקין הבסור והפשוט את חלקו של זה בשוה ונמגא ממעם בחלק הבכור דחי לחו איהו הוה שקיל [שס:פרכין ג פולין כב. בכור תרי תילתי כגון מששה זהובים ארבעה ופשוט נוטל ב' זהובים ועכשיו טוטל הבכור ג' זהובים כענד שני אחין ומחלקו של זה ג' רבעי זהוב מאי שעמא "וילדו לו בעינן בסורא מתנו הבידננים נמנחו כיד בטור ד' זהוכים חסר כא רביע וביד פשוט ב' זהובים ורביע ודוקח בן יום ח' חבל עובר חינו ממעט כדאמר לקמן בן שטלד לאחר אביו אינו נומל פי שנים מאי מעמא °יכיר ∞ מיתת אבין איט ממעט בחלק הבכורה וטטל הבכור שליש בכורתו ובין שלשתן יחלקו כ' שלישים: מאי מעמא. חיוב : דכתיב "ואיש כי יכה כל נפש מ"ם:"מילה אמרינן בן יום אחד דממעם אכל עובר לח : מלדו לו בעיכן . חשמע בחיין: בכור שנולד אחר מיסת אביו . כגון מת אביו והאשה מעוברת שכח קלה יכמות

תאומים אין היולא ראשון טטל פי שנים בלאו תאומים לא משכחת לה דכיון דבכור לה טלד עד מות חביו פשום מהיכן בא אי נמי שהניה ב' י. יכמות כה נשים מעוברות : כמאן דלא כר' שמעון. אכולה מתני' קאי דקא חשיב

בן יום אחד בן קיימא : באדם . דאינו בבהמה שמונה ימים לא הוי [5207 נפל: בותנר׳ בם ג' שנים . ביחתה ביחה לכל דבר : מסקדשם . חם מסרה אביה לכך: אם כא עלים (נמשני שנתשיוי על ידה כמשק ית יבם קנפה . חכה בנכסי חחיו

ליורשה ולטמא לה : וסייבין עליה . אם קבל בה אביה קדושין מזה ובא אחר עליה נהרג דביאתה ביאה : ומשמשה שם בושלה . אם היא נדה

בשלמח

אבל פתוח מכן אע"ג שמטמאה במגע אינה מטמאה את בועלה משום בועל כדה למומאת ז' אלא משום טגע ולטומאת ערב:סחסון. של בועל כדה: כעליונו. של זב : מן הססולין. כגון חלל כתין וממזר ועבד ועובד

כוכבים: פסלה . מתרומת אביה אם היא בת כהן כדתניא בגמרא דאלמנה לכהן גדול ביבמות (דף סת.) מנין לכהנת לויה וישראלית שבא שליהן כו' ח"ל כי תהיה לאיש זר כיון שנבעלה לפסול לה פסלה: (א) תום' דים שלשים וכי דקתני כ'ת. ניב כדף כ עיל: (ב) בא'ד כרנב מכל העריות . כגון אביה או חמיה : והיא פעורה . מפני שהיא קמנה ולאו בת שונשין: לב" ערב ראש השנה . של שנה רביעית לרבי מאיר גופיה לא הוי בת ביאה עד יום אחרון של שלישית דהוא ערב ראש השנה ולרבנן עד למחר דמיקלע יום רחשון ברביעית : שלשים יום איכא בינייהו . לרבי מאיר מכי איקלע שלשים יום בשנה שלישית הויא בת ביתה ולרבנן עד דמיקלע שנה רביעית ואיכא בינייהו מובא :

מסקרנן כדסב ג ואחרי עלא תלהה האישתודים כיוסא דשבעה ויל כיון דמישוסא דנפלים מצוי ורוה חיישינן לפיעוסא כזה כדאמרינן ובי מים שאין להם מוף כיון דמיעום ניצולין [חיישינן] ליה . ולענין אבלות נמי כיון דמשלם מצוי ורוה חיישינן לפיעוסא כזה כדאמרינן יום ל' כיום שלפניו לענין אבולות משום דקי'ל דחלכה כדברי המקול באבל אע"ל דקי"ל בפ' הדאל דאם (לדה) [מת] בתוך לי תפשדה בתר הוב אם אשת כהן היא אתה הולצות החשיב בר קיימא והיינו כקולי דמר וכקולי דמר לא חשו מאבלות דרבנן . ותימה הכא אפרינן דויכא דאינו מהאבל על הספק ובמס' שמהות תנן הספיקות מהאבלין עליתו וי"ל דרתם אמרי' במסת בו פ"לראשו ורו ו"ל לשהרו האחת ומשוד את חוווים חוווים מווים להתמול ויום ברב לאמום שוווים וויום להתמול וויום לאחת המשוד המווים מווים להתמול וויום התמול המווים המשוד המווים התווים התמול התמול המווים המווים המווים התווים התמול המווים המווים התמול התחול המווים המווים התווים התווים התווים התמול התמול התמול התמול התמול התמול התמול התמול התמול המווים התמול התווים התמול המשול התמול התמול

כ"ב קמב:

ודף פו [תוספתה דבנו פמ"ו]

סנסדרין נה: ספ: קדום

(אריכות תו' במשנה פ' כיכמות מ: וקרושין וכסנהדרין נה: פית תום' כל ככי מחניה

[לקמן מכה ריכי: מכר:

הגהות הב"ח

וכל דסריד: